

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Clavdii Aqua-Vivae Societatis Iesv Præpositi
Generalis V. Meditationes In Psalm. 44. et 118**

Acquaviva, Claudio

Coloniæ Ubiorum, 1616

14 Et filiæ Tyri in muneribus: vultum tuum deprecabuntur omnes diuites
plebes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50645)

18 MEDITATIONES

ipse est Dominus Deus tuus, difficilius quidem intellectu est, sed sapor dulcius. Puta ergo Prophetam sic alloqui Ecclesiam, vel animam, ne tibi blandiaris o Sponsa, quod ad tantam pulchritudinem, tantumque decorē prouecta sis, ut te Rex concupiscat: ne sublime sapias, aut te ex te magnum aliquid esse præsumas; ne & de te dicatur,

Ezech. 28.

quod de aliquo scriptum est, Eleuatum est cor tuum in decore tuo: perdidisti sapiētiam in decore tuo. Nam decor, si animū extollat, unde à Sponso distrahatur, & perdit sapiētiam, & perditur ipse. Cōsidera itaque, qui concupiscit decorem tuum, quia ipse est Dominus Deus tuus, & videbis solum esse illum, qui non ut ceteri, diligit. Amat enim alij, quod bonum, pulchrum uē inueniunt, at iste non quod inuenit, sed quod facit. Vnde & Emmanuel nobiscum Deus dicitur reprobare malum, utique auferendo, & eligere bonum, non quod in mūdo inuenit: sed, quod non aderat, faciendo. Ita sanē, & pulchritudinem tuam concupiuit, sed quam ipse creauit, non quam inuenit. Vnde & per Ezechielem ad

Isa. 7.

te dicit, Perfecta eras in decore meo, quem posueram super te.

Ezech. 16.

te dicit, Perfecta eras in decore meo, quem posueram super te.

14 Et filia Tyri in muneribus, vultum tuum deprecabuntur omnes diuites plebis.

ALIQVI

ALIIQVI ita connectunt, Ipse est Dominus Deus tuus, & adorabunt eum filia Tyri in muneribus, expuncta coniunctione, &. Verum etiamsi cum ea particula legatur, commodissimè annectitur, vt sit emphasis, & adorabunt eum etiam filia Tyri, quæ ab eo cultu, & religione maximè videbantur alienæ. Siue autem dicatur filia Tyri in numero singulari, vt legit D. Hieronymus, siue filia in plurali, vt nos habemus, perinde est. Nam & filia Hierusalem, & filia Babylonis, quæ alibi in scripturis leguntur, Ciuitates ipsas designant, & Filia dicuntur hebræo idiositimo villæ, seu oppida Ciuitatibus subiecta. Itaque perinde erit, ac si dicatur Ciuitas ipsa Tyri cum subiectis vrbibus. Ipsa ergo adorabit Dominum cum muneribus, quemadmodum de Aegypto dixit Isaias. Cognoscet Aegyptij Dominum in die illa, & colent eum in hostijs, & in muneribus. Quod autem pro vniuersa Gentilitate Tyrû specialiter nominauerit ea fortè ratio fuit, quod Ciuitas illa Emporium erat nobilissimum, & Hierosolymitanæ Ciuitatis æmula. In hoc autem tria mihi consideranda videntur, quæ ad præsentem explicationem faciunt.

Primum ipsa Tyri insignis pulchritudo, & frequentia, de qua latissimè Ezechiel, Quomodo (inquit) perijsti, quæ habitas in mari vrbis inclyta, quæ fuisti fortis in mari

Isa. 37.

Pf. 13.

Isa. c. 1.

Mentio fit nominatim Tyrû.

Primo, ob nobilitatem vrbis.

Ezech. c.
26. & 27.

mari cum habitatoribus tuis, quos formidabunt vniuersi. Et, ô Tyre, tu dixisti, perfecti decoris ego sum, & in corde maris sita. Finitimi tui, qui te ædificauerunt, impleuerunt decorem tuum. Et plurima quæ in commédationem illius vr̄bis, cuius ruina prædicit, magnificè fere toto cap. 27.

c. 28.

prosequitur: vt & in cap. 28 cum ad ipsam vr̄bem, & Regem sermonem, & comminationem vertit. Certè Oseas illius pulchritudinem inuens, Ephraim (inquit)

Osee. c. 9.

vt vidi, Tyrus erat fundata in pulchritudine. Quoniam ergo tam celebris erat Tyrus, tam diues, tam potens, tam munita, tam populo plena, tam multis nauibus, & mercatorum etiam externorum copia ornata, assumitur nūc in vsū adorationis, & subiectionis Regis huius nostri, qui homo Deus est, vt non ostendatur nullam nõ potentiam, & nominis celebritatem hæc Regi futuram subiectam, quem allatis etiã muneribus venerantur.

Secundò ob infirmitatem.

Secundò non solum magnitudo, & celebritas vr̄bis, sed impietas, viuendi licentia, & idololatria, qua maximè laborabāt, cõsiderandæ, vt appareat gentes, quæ vel maximè à cultu Dei, & eius adoratione ob cœcitatem cordis abhorrebāt, futuras supplices, eumque magna animi demissione ac pietate adoraturas, opesque illi suas, & superbiam subiecturas. De qua re mitificè Dei potentiam, atque sapientiã declarante,

rante, quæ omnia sibi suauissimè subie-
 cta facit, vt iam ostendimus, videtur Isaias
 prophetasse, dum de pœnitentia, & hu-
 miliatone totius orbis sub nomine Tyri
 agens, Visitationem (inquit) faciet Do- c. 23. ex
 minus Tyri: & iterum restituetur in anti- *versione*
 quum, (nimirum, quia vt eo loco ait S. *Hiero-*
 Hieronymus) & de ipsa dicitur, Obliui- *nymi,*
 scere populi tui, & domus Patris tui, & ad-
 fuitit, vt Regina à dextris Sponsi in vestitu
 deaurato circumdata varietate. & subdit
 Propheta, Et erit negotiatio eius, & mer-
 ces sancta Domino. Sed non ipsis congre-
 gabitur, sed his, qui habitant coram Domi-
 no. Merces enim, & labores non illi Tyro *Isai. 60.*
 congregabuntur, quæ superba, & Idolis de- *49.*
 dita erat, sed ijs, qui habitant coram Domi-
 no, cum felici commutatione ad Ecclesiã
 transferentur, quæ mamilla Regum lacta-
 bitur, & Reges nutricij illius erunt, cum an-
 tea deserta, & humiliata posita fuerit in
 superbiam seculorum. Et fortasse hęc mi-
 sericordiam, & commutationem illud oc-
 cultè signabat, quod ad templum vel con-
 struendum tempore Salomonis, vel repa-
 rãdum tempore Esdræ, Tyrij, Sydonijque
 pulcherrimas cedros, atque abietes contu-
 lerunt: vt esset indicium sic tẽplũ Domini,
 id est, Ecclesiam Christi ex gẽtilitatis mu-
 neribus, & oblationibus, imò ipsismet gẽ-
 tibus, licet antea impijs, tanquam lignis
 imputribilibus, & odoratis exãdificandũ.

F Tertiò

Tertiò ob
felicem
cōmuta-
tionem.

Tertiò Considerandum nomen Tyrus; quod hebraicæ dicitur Zor, quod & petram, & angustiam significat: quæ petra, si de fortitudine situs illius ciuitatis, quæ supra scopulum fortissimum posita in mari erat, accipiat, iam dictum est; sin autem vt petra duritiam cordis significat, id quoque iam diximus, quàm suauiter illam emolliat Sponsus Rex dum supra tractauimus verba illa, Sagittæ tuæ acutæ in corda inimicorum Regis. Si verò accipiamus vt sonat angustiam, iam in hoc pulcherrimè intermicat psalmi titulus. Pro ijs, qui commutabuntur. Nam ex summa cordis angustia, qua sibi ipsis solum placebant, omniaque ad se referebant, iam nunc felici commutatione in latitudinem cordis, quasi arenam, quæ est in litore maris à Rege educti omnia sua Deo offerunt. Vidimus Aethiopiissam mutasse pellem suam, & ascendisse de arabatam, quod Moses facere non potuit. Sed ecce plusquam Moses hic. Vidimus oblitam populi, & patris, assumptam in Sponsam fuisse. Vidimus nudam & confusione plenam in vestitu deaurato circumdatam varietate. Vidimus abiectam, & proiectam super faciem terræ adstitisse dextris Regis. Nunc cernimus angustis corde, & suis tantum commodis olim seruientes, qui nec opera, sed nec cogitationes quidem Domino offerre volebāt, iam

omnia sua, seque ipsos integrè Deo offerre, ac penitus dedicare, & tradere. Vides quam suavis, quam mira, quam amplectenda commutatio, de qua manifestè in titulo præmonemur. Dixi autem (cum de muneribus tantum in genere psalmus loquatur) se ipsos, ne dum sua omnia Deo offerre, & tradere, quia cetera omnia munera non acceptat Sponsus Rex, si te ipsum non obtuleris. Audi S. Gregorium Nazianzenum. Non apparebis (inquit) in conspectu meo vacuus: verum si quid pulchri habes, tecum feres: at nunc diuerso modo nouus appare, sic nempe, vt totus immuteris. Vetera transferunt: ecce facta sunt omnia noua: huic ferto muneris loco, præclaram mutationem offer: ac ne sic quidem magnificè de te sentias. Verum dic cum Dauide, Hæc mutatio dexteræ Excelsi. Et alibi idem Pater manifestius, nullum nos posse gratius Deo munus offerre, quàm si nosmetipsos, imaginis imaginis decus reddentes, hoc est, Christo qui est imago Patris, nos, qui ad eius imaginem facti sumus, per eius similitudinem ad decus reformatos deferamus. Atque vt maius aliquid dicam (inquit idem Pater) omnibus horis, animique agitationibus nosmetipsos Deo immolamus: omnia pro Verbo excipiamus, passionibus passionem imitemur, sanguine sanguinem honoremus.] Hæc ve-

Non accipit munera Deus, nisi te simul offeras.

Or. 43. in no. domo.

Or. 1. de Pascha.

Or. 42. que est de Pascha.

rè mutatio dexteræ Excelsi, hæc munera largitatis tuæ sunt, atque potentia IESV benignissime, vt filias Tyri, & angustissimi cordis, oblitus amoris proprii, qui animam verè coangustat, in muneribus, iisque præclaris facias ad te currere.

Oblatio
grata
Deo explicatur
ex oblatione panum propositionis
Leu. 24.

Quæ oblatio, quoniam quotidie renouanda est, quotidie perficienda, mihi mirro modo per panes Propositionis significata videtur. Libet enim in hac Meditatione, quæ dulcissima est, diutius immorari. Sic autem iusserat, Accipies quoque simillam, & coques ex ea duodecim panes, qui singuli habebunt duas decimas, quorum senos altrinfecus super mensam purrissimam coram Domino statues, & pones super eos thus lucidissimum, vt sit panis in monumentum oblationis Domini. Per singula sabbata mutabuntur coram Domino suscepti à filiis Israel fœdere sempiterno. Et quoniam longum esset omnia persequi, quæ & hic, & in Exodo de eiusmodi panibus propositionis habentur, aliqua tantum attingam, quæ facile ostendant, quam cara sit Domino sui ipsius oblatio, & quam à nobis diligenter ei reddenda sit, à quo habemus vt simus, & sancti simus; vt aliquando ab eodem, & in eodem beati esse possimus.

Quæ consideranda
in panibus

Primò igitur aduertendum est Panes huiusmodi non ex quauis farina, sed ex simila, id est, pretiosissima parte tritici confici.

fici. Deinde non erant parui, aut consuetae bus pro-
 mensurae panes, sed habebant singuli duas positio-
 decimas Ephi, id est, libras octo, quae panis.
 nis insignis est magnitudo. Tum verò, &
 fieri, & coqui debebant à solis Sacerdoti-
 bus, & si vera est Hebraeorum traditio, quā
 refert Hieronymus in Malachiam, ut ipsi c. i.
 met Sacerdotes non solum facere, & co-
 quere panes, sed & triticum ad eam rem
 ferere, metere, molere deberent, satis ap-
 paret quàm mundos esse, & sanctos eos pa-
 nes vellet Dominus, quos etiam in loco
 sancto comedendos statuit. Per singula
 sabbata mutabantur, & antiquis sublati-
 proponebantur panes calidi. Appellaban-
 tur autem Panes Propositionis, quos Se-
 ptuaginta Prothescos vocarunt: Hebraicè
 autem vocantur Panim, id est, facierum,
 siue faciei. Nam vox illa Hebraeis singula-
 re non habet. Imponebantur autem super
 huiusmodi panes duae phialae aureae thure
 lucidissimo plenae: ipsi verò Panes intra
 Sacta, non longè ab altari Thymiamatis
 ad sinistram super mensam collocabantur,
 ex lignis Setim pretiosis, & imputribilibus
 confectam, auro purissimo circumtectam,
 quae habebat in summitate coronam item
 auream interrasilem. Sic enim appellat
 Scriptura. Quae omnia si diligenter per-
 pendantur, manifestè indicant quanta, &
 quàm sacra sit oblatio, qua integrè se se-
 quisque Deo consecrat.

Quas cō- Primū itaque ex præcipua, & nobi-
ditiones lissima nostri parte oblatio faciēda est; in-
nostra intellectu scilicet, & voluntate, vt nō modò
oblatio in rebus fidei, sed etiam in disciplina, &
habere voluntate Domini bona auris audiat cum
debeat ad omni concupiscentia sapientiam. Volun-
similitu- tas verò, vt ait S. Macarius Aegyptius ita
dinempa- se macret, & sale, atque igne se condat,
num pro- vt totam se in holocaustum suo consecret
positio- Creatori. Erant autem huiusmodi panes
nis. non consuetae magnitudinis, sed magni.
Eccl. 31. Quippè Deo offerebantur. Quam ob cau-
Ser. 5. in sam ita S. Bernardus fratres alloquitur,
dedic. Ec- Opto igitur, & omnibus modis cupio, vt
clesiæ. & paruulos, & magnos, imò, vt plus mi-
remini, nihil aliud quàm grande aliquid
S. Aug. ei, id est, Deo, vos exhibere curetis. Et
S. Augustinus Temperantiam verè reli-
giosam amorem esse definiuit, integrum
se se Deo castumque custodientem. Audis
integram oblationem, audis se totum,
audis magnum aliquid Deo offerri, & du-
bitas mutationem esse factam, vt filiae
Tyri in muneribus adorent.

Iam verò quod à solis sacerdotibus fie-
bant, & in loco sacro comedendi erāt, Deus
bone, quantam munditiam, quantā san-
ctitatem in hac oblatione insinuant? Non
enim quicquam in ea participare immū-
dis licet, id est, malignis spiritibus, qui se-
per aliquid ex nostra oblatione decerpere,
& furari contendunt, quā decipientes, quā
deterren-

deterrentes, quæ spōsionis nostræ obliuionem curantes. Sit sanctus qui offert, sit fidelis, sit peruigil: &, cum se ipsum offerat, quia idem est offerens, & quod offertur, videat vt & id omni ex parte purū sit.

Et quoniam fragilitas nostra maxima *S. Greg I.* est, & illa solum mens, vt ait S. Gregorius *22. Mor. c. 3.* nescit per torporem veterascere, quæ semper inchoare studet quotidiana inuouatione feruoris, necesse est vt per singula sabbata ponantur panes calidi. Nobis enim sabbatum semper est, quibus feriandum à sensibilibus indicitur: quibusque & beneficiorum Dei, & oblationis nostræ perpetuo renouanda memoria est, ne volumine *S. Aug.]* temporum, vt ait S. Augustinus, ingrata subrepat obliuio. Itaque remotis prioribus calidos panes apponere, est noua sancta desideria oblationesque nostras igne sancti Spiritus ardentia continenter offerre.

Dicebantur autem Propositionis, quia proponebantur in memoriam, & gratiarū actionem Deo. Faciei verò, quantum arbitror, non solum, quia in conspectu Domini ponebantur, sed etiam, quia ipse profua benignitate ita ad ea munera hilarem faciem conuerteret, vt semper eorum conspectu lætaretur. Quod nostris muneribus maximè conuenit. Nam si respexit Deus ad Abel, & ad munera eius, & propter vota, & deuotionem offerentis munera ipsa respexit: at quæ munera? De primogeni- *Gen. 4.*

tis (inquit) gregis sui , & de adipibus eorum : quanto pretiosior nostra oblatio est , quæ non de adipibus ouium , sed de summa nostri parte , imò de totis nobis , totis votis oblata est ? Vt proinde vehementer nobis lætandum sit , quòd eam oblatione exiguam quidem illam , & de manu illius acceptam , sed tamen integram , eique placentem , ita accipit , vt & iugiter aspiciat clementiæ oculis , & quasi magnum aliquid obtulerimus , oblationem faciei suæ nomet . Gaudet enim , & collætatur nobis , cum benè fecerit nobis : & ipso aspectu talis oblationis mirificè delectatur . Quis non ergo se totum Deo consecret ? Quis non curet perpetuò illi panes faciei offerre , qui non crescit ex redditis , (vt S. Augustinus ait) sed potius in se reddentes crescere facit ?

S. Aug.

Phialas verò aureas lucidissimo thure plenas quis non videat mētem significare purissimam , quæ thus lucidissimū , id est , Orationes sanctas , meditationesque diuinas perpetuò suis oblationibus superponit . Nec opus est de thure plura dicere , cuius Scripturæ varijs in locis semper pro Orationibus Sanctorum , & cælestibus desiderijs meminerunt . O quàm deplorandū , quod ij , qui se totos Deo obtulisse gloriantur , tam insulse , & frigide , tam humilibus conceptibus , ac tam parum diuinis affectibus distinentur , vt dicere non valeant ,

leant, Odoretur Dominus sacrificium in odorem suauitatis, cum in thuribulum illud aureum, quo Angelus iuxta Ioannis *Apoc. 8.* visionem Deum adorat, illi Sanctorum vota offerens, incensum imponere aut nesciant, aut negligant.

Mensa autem, in qua panes superponebantur, non longè aberat ab altari Thymiamatis, vt etiam sic ostenderetur, quam eiusmodi oblatio coniuncta sit cum altari, vbi Thymiana incendebatur. Vix enim oblatio sui ipsius perfecta esse potest, nisi continua diuinarum rerum meditatio, & contemplatio assidua habeatur, quod Thymiana significat. Sed erat mensa de lignis Setim: propter elongationem ab omni putredine, carie, & vetustate; sed auro purissimo circumtecta, quia oblatio ipsa caritati, quæ per aurum signatur, solide innititur, alioqui frustra homo nititur. Caritate fulcitur, sustentatur, seruatur, ornatur. Itaque super huiusmodi mensam, quæ firmitatem, imputribilitatem, & caritatem ostendit, panes collocandi sunt.

Nec desit mensæ corona etiam aurea, quæ & continet ne panes diffuant, & simul ornamento est. Videat ergo quisquis panes faciei, id est, se ipsum offert, vbi, & qualem, & quam firmam, & quam splendidam constituat mensam. Videat vt coronam habeat, quæ hebraicè clausura appellatur, quod metem custodiat, & claus-

Mal. c. 1. dat : ne & de ipso dicatur , quod per Malachiam conqueritur Deus. Mensa Domini contaminata est, & quod superponitur contemptibile est. Nec mysterio vacat, quod corona illa interraffilis fuisse describitur, quod significat inter varias cælaturas, & quasi emblemata variarum virtutum in splendore Sapientiae, & auro caritatis micantium, quæ sunt veluti anaglypha opere cælatorio, media esse, plana, & leuia, nulla figura cælata : quia scilicet inter medias eiusmodi virtutes simplicitas appareat necesse est, aurea illa quidem, & pretiosa, sed plana, & leuis.

Sin autem mensam auream Christum Dominum accipiamus, sicut & altare, quod es ante conspectum Dei, ubi adoleatur incensum, satis ostenditur omnem nostram oblationem, omnem virtutem, fiduciam omnem, & firmitatem in Christo esse ponendam. Qui enim non super illum offert, acceptam Deo Patri oblationem offerre non potest. Quod si etiam primo modo mensam auream accipiamus, etiam sic vox Dilecti, siue amantissimi (quod titulus innuebat) manifestè in nostro profectu, ac sacrificio, & commutatione auditur : Manus eius tornatiles, aureæ, plene hyacinthis non obscure cõspiciuntur, quia omnis nostra virtus, splendor omnis, & omnis firmitas (quæ cum nostra est, infirmitas est) ab illo est. Et, vt finem tandem de huius

huiusmodi panibus dicendi faciam, pos-
sunt suauissimè multè adinueniri dissimi-
litudines inter panes illos, & nostrā obla-
tionem, quas inuestigare non erit difficile,
si opponatur materialitas spiritualitati,
mensura mensuræ, Sabbatū Sabbatho, calor
calori, mensa mensæ, corona coronæ, &
innumera alia, quæ cuilibet meditari in-
promptu est. Id tamen vnum omittere nō
possum, quod maximè ad rem faciat, quod
scilicet panes illi, quales quales, offere-
bantur quidem Deo, sed ab eo non come-
debantur, sed ab hominibus Sacerdotibus:
nostri verò panes, id est, mens, ratio,
voluntas, potentia omnes, & nos ipsi à Deo
comedimur, illique incorporamur, vt me-
rito exclamarit D. Ambrosius, Quanta
Domini gratia, vt nos in suo ore cōstituat,
& quasdam meritorum nostrorum epule-
tur dapes, ac, si meremur, deuoret, si nostri
cibi suauitatibus delectetur? Beatus, quæ
sapientia deuorauerit, quem virtus hau-
serit, quem iustitia receperit. Fieri autem
per Dei zelum, ac feruorem docuerat, vt ci-
bus idoneus ori Christi efficeremur, cum
diceret. Hic est Dei zelus, hic est fidei va-
por, deuotionis feruor, qui nos velut sua-
uem cibū in Christo remollit, ac format.
Quò nimirum æstu vrgebatur Beatissimus
Martyr Ignatius, cum clamabat, Frumen-
tum Christi sum: dentibus bestiarum mo-
lar, vt panis mundus inueniar. Et S. Pau-

Dei cibus
qui Deo
se dicant.

Ser. 18. in
Ps. 118.

Epist. ad
Rom.

*Epist. 6.
ad Sen.*

linus ad Severum; quo diuino pane vescamur in æternum, molendum ait in huius mundi pistrino triticum bonum, quod est obedientiæ fidelis operatio, & caritas in corde puro, & fide non ficta. Et addit. *Qua* gratia, & virtute cum plenus sis bonam Deo frugem molis, teque ipsum in azymis sinceritatis, & veritatis epulandum Deo exhibes: cuius esca est quisquis voluntatem eius efficiens, in corporis ipsius membra conuertitur, dicente ipso, *Quia* qui se iungit Deo, spiritus vnus efficitur. Distinctius autem Bernardus, quomodo

*Ser. 71. in
Janu.*

hæc manducatio à Deo fiat, vt intimè cum illo vniamur, edocet. Mandor, inquit, cum arguor; glutior, cum institutor; decoquor cum immutor; digeror, cum trãformor, vnior, cum conformor. Igitur cum arguit nos intus, nostrasque maculas, & defectus nobis indicat, initium dare dicitur māducationi: cum autem nos instituit, & docet, quibus gradibus, quibusque passibus ad perfectiora tendamus, tum glutire: cum autem immutat, quasi diuino calore conficiens, tunc decoquere: si verò ad interiora tendentes etiam transformet, vt quasi non iidem simus, qui antea eramus, dicitur nos digerere: vnit autem, & in se omnino transmutat, cum sibi cõformat. Felix anima, que huiusmodi claritatibus de virtute in virtutem proficiens Spõso perfectè vnitur in eandem imaginem trãformata.

14. Vultum tuum deprecabuntur omnes diuites plebis.

VOX Hebræa **DU** ostendit non vultum solum plebeculam, supplicem futuram, quod ferè per plebis vocem intelligimus, dicente Scriptura, Percussit de populo septuaginta viros, & quinquaginta millia plebis; sed de vniuersa populorum multitudine, ditissimos quosque populos deprecaturus vultum eius. **S. Basilius, & alij nomine: quidam Christum: intelligunt.**

nonnulli, cum fateantur sermonem dirigi ad Ecclesiam, putant faciem Ecclesiæ esse Christum Dominum, sicut est caput. Hæc ergo faciem, seu vultum ditissimos, ac nobilissimos omnes deprecaturus. Quod etsi verissimum est, tamen planior, & expeditior sensus erit, si de ipsa Ecclesia, vel de Beata Dei Genitrice intelligamus. Nam vultum deprecari Hebræa phrasi, idem est atque deprecari personam: sed quandam emphasim, & venerationem addit. Vt illud Psalmi, Deprecatus sum faciem tuam in toto corde meo. Et Malachiæ 1. Deprecamini vultum Dei. Et vniuersa terra desiderabat vultum Salomonis, ut audiret sapientiam eius. Si ergo intelligamus de Ecclesia ostenditur eam & propter insignem pulchritudinem, & propter propinquitatem ad Regem, à quo in sponsam assumpta est, & propter munera, quæ illi ab omnibus deferuntur, tum propter impetra-

F 7/ tionem:

tionem beneficiorum ab ipso Rege, à cūctis populis honorari. Sancti Augustinus, & Hieronymus aiūt vel propter munera, & insignes diuitias, quas Reges, & Principes illi ex deuotione obtulerunt, vel propter scientiam, & sapientiam, quam Philosophi, & doctissimi quique in eam trāstulerunt, hoc & verissimè dici, & experientia comprobari.

Potest & B. Virgo intelligi. Sed de gloriosissima Dei Genitrice, & suauis accepimus, & frequentissimè experimur: in cuius etiam laudes id Ecclesia canit. Huius autem deprecationis non vna est causa. Faciunt enim id fideles omnes.

Quā omnes precatur. Primū ob dignitatem eius. Primū ob insignē pulchritudinem, & solis amictum, stellarumque ornatum in corona, quibus eam filius decorauit, ita ut iam & ipsa cælestis Patria, quod ait S. Bernardus clariùs rutilet virgineæ lampadis irradiata fulgore. Ut, quantum humanæ naturæ conditio absque personali Dei vnione patitur, luci illi inaccessibili penitus videatur immerfa. Quod ait Petrus Damianus.

Bern. ser. 1. in Assumpt.

Secundò ob gratiā impetrādi beneficia. Faciunt secundò, ad impetranda innumera beneficia, quibus assiduè indigent. Siquidem nec facultas ei deesse poterit, nec voluntas. Regina cælorum est, inquit Bernardus, misericors est. Denique mater est vnigeniti filij Dei. Nihil enim sic potest potestatis eius, seu pietatis magnitudinem commendare, nisi fortè aut non creditur

Bern. ibid.

ditur Dei filius honorare Matrem, aut durare
bitare quis potest omnino in affectum caritatis
transisse Mariæ viscera: in quibus ipsa, quæ
ex Deo est, caritas nouem mensibus corporaliter
requieuit. Quare idem Sanctus concludens sermonem
in verba Apocalypsis, Signum magnum apparuit
in Cælo, cum per Lunam sub pedibus intellexisset
Ecclesiam, his verbis dulcissimè Deiparam affatur. *Apoc. 12.*
Iam te, Mater Misericordiæ, per ipsum sincerissimū tuæ
mentis affectum tuis iacens prouoluta pedibus
Luna, Mediatrix sibi apud sedem Iustitiæ
cōstitutam deuotis supplicationibus interpellat,
ut in lumine tuo videat lumen Solis, gratiam
tuo mereatur obtinere, quam verè amavit præ
omnibus, & ornauit, stola gloriæ induens, &
coronam pulchritudinis ponens in capite tuo.
Plena es gratiarum, plena rōre cælesti, innixa
super Dilectum delicijs affluens. Hæc ille.
Quot sūt ergo miseriæ, & necessitates nostræ,
quæ innumere, & sine cessatione sunt, tot
excitamenta putanda sunt, quibus ad deprecandum
vultum illius compellimur. Nec vox illa, diuites,
aut elatos faciat, aut negligentes. Scimus enim
quibus dicitur, *Apoc. 3.* Dicitis quod diues sum,
& locupletatus, & nullius egeo, & nescis, quia
tu es miser, & miserabilis, & pauper, & cæcus,
& nudus. Quod si etiam aliqui per filij ipsius
gratiam virtutibus diuites sint, non tamē
deest.

36 MEDITATIONES

deest vel vnde paupertatem suam agnoscant, vel vnde spoliari timeant, vel vnde copiosius ditari appetant. Est tamen eorum Virginis Reginae gloria maior, quod non modo egeni, ac viles, sed locupletissimi quique inter sanctos populos eam maxime venerantur, & gratiam vultus eius, & patrocinium quodammodo suppliciter ambiunt.

Tertio vt oblatio neshomi- nū viles ipsa Do- mino offerēs gra- tiores fa- ciat.
Serm de Natiu. B. Mariae in fine.

Est & alia ratio serenissimi vultus deprecandi, vt nimirum paupertatis nostrae oblationes, quae exiguae sunt, nec ita diuinos oculos oblectare valent, per manus huius praecellentissimae Reginae summo Regi oblatae magis placere possint. De quo egregie S. Bernardus. Ceterum quicquid illud est, quod offerre paras, Mariae commendare memento, vt eodem alio ad largitorem gratiae gratia redeat, quo influxit. Neque enim impotens erat Deus, & sine hoc aquaeductu: infundere gratiam prout vellet, sed tibi vehiculū voluit prouidere. Fortē enim manus tuae aut sanguine plenae, aut infectae muneribus, quod non eas ab omni munere excusasti. Ideoque modicum istud, quod offerre desideras, gratiosissimis illis, & omni acceptione dignissimis Mariae manibus offerendū tradere cura, si non vis sustinere repulsam. Nimirum candidissima quaedam lilia sūt, nec cauebitur ille liliorū amator inter lilia non inuentum quicquid illud sit, quod
 inter

inter Mariæ manus inuenerit.

15. Omnis gloria eius filiæ Regis ab intus, in fimbrijs aureis, circumamicta varietatibus.

FORTASSE filiam Regis appellari quis putet, quoniam Reges non nisi Regum filias Sponsas ducere solent. Sed cuius Regis poterat procreatione nobilitari, quæ de Patre Amorrhæo, & Matre Cethæa, & infima, atque vilissima propagine assumpta est, ut vidimus? Nisi forte dicas ex Patre laudari, non à quo genita, sed à quo in filiam sanctificata est, & assumpta, & in sponsam electa. Quia enim tam ingentia sunt Dei dona, tam incomprehensibilia celestia munera, ut nullis vocibus, aut significationibus explicari valeant, diuersis similitudinibus Scriptura sacra, quasi per minutissimas partes amplissimam picturam subindiat, & quasi digito demonstrat, nunc ergo ab ægritudine, & vulneribus ad sanitatem translata, indicat: nunc de paupertate ad ingentes thesauros euocat: nunc de seruili conditione ad regium thalamum euectam: nunc de fœditate ad inestimabilem pulchritudinē reformatā, & innumera huiusmodi, quæ pro meditationi affatim influunt. Itaque nunc etiam filia dicitur, ut adoptionem agnoscas: & Sponsa, ut sublimitatē intuearis. Mihi ve-

Quare ea-
dem Spō-
sa, & filia.

Exech. 16.

Dona Dei:
præ ma-
gnitudi-
ne multis
similitu-
dinibus
explican-
tur.